

ALEX ANSAMAA

SAKAMALI

DOCENDO

MARKO KARHU
-TRILLERI

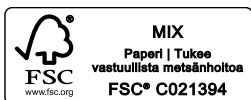
SAKAALI

ALEX ANSAMAA

SAKALI

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Marko Karhu -sarjan osa 2

© Alex Ansamaa ja Docendo 2026

www.docendo.fi

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Sitaatit:

s. 5: Blaise Pascalin teoksesta *Mietteitä* (WSOY 1996), suomentanut Martti Anhava.

Kansi: Jussi Jääskeläinen

Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-717-8

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Koskaan ei pahaa tehdä niin täydestä sydäimestä ja iloisesti
kuin silloin kun sitä tehdään omantunnon syistä.

BLAISE PASCAL

PROLOGI

Kauhunsekainen vilunväristys kulkee lävitseni. Jalkani eivät meinaa kantaa. En voi uskoa tekoani todeksi. Katselen avuttomana, miten veri purskahtelee vaimenevina ryöppyinä polttavan kuumalle hiekalle. Suuni hokee sanoja ”Allahu akbar – Jumala on suurin”, mutta sydämeni ei yhdy niihin. Sisuksiani polttee pakokauhu. Olen juuri todistanut kuuluvani uskonveljien joukkoon, ja millä tavalla! Olen katkaissut vääräuskoiselta kaulan kädessäni roikkuvalla suurella teurastusveitsellä. Olen joutunut pahimpaan pelkäämääni tilanteeseen, tappamaan toisen ihmisen. Olen tehnyt sen, jotta tehtäväni ei paljastu. Silti vaistoan, etten ole vieläkaan turvassa. Ympärilläni verisessä hurmiossa hyppelevä miesjoukko ei epäröisi hetkeäkään tappaa minut seuraavaksi, jos antaisin heille pienintäkään vihjettä heikkoudesta. Tunteiden valtaan antautuminen olisi heille merkki siitä, että en ehkä sittenkään usko samalla tavalla kuin he. Heidän aikaisemmat epäilyksensä minun petturuudestani saisivat vahvistuksen.

Seison keskellä dyynien halkomaa hiekka-aavikkoa jäähmettyneenä paikalleni kuin suolapatsas. En kykene ottamaan

askeltakaan. En voi nostaa edes kättä suojaamaan silmiäni paahtavalta auringolta, joka porottaa pilvettömältä taivaalta kuin armoton tuomari. Voin vain tuijottaa jaloissani makavaa epäonnista kurjaa, joka nytkähtelee vielä muutaman kerran kuolinkouristuksissaan. Lopulta hänen epätoivoinen ja kauhua täynnä oleva katseensa lasittuu ja suuntautuu lävitsemi kaukaisuuteen sen rajan tuolle puolelle, jonka yli meidän kaikkien on kerran astuttava. Olen varma, että jos Jumala on olemassa, hän ei ilahdu teostani. Ei, vaikka olenkin suorittanut sen peitelläkseni tehtävääni, joka on tässä sodassa tärkeämpi kuin yhdenkään yksittäisen ihmisen henki. Tehtäväni tärkeys ei minua tällä hetkellä lohduta. Olen leikannut kaulan poikki mieheltä, joka on täysin syytön kohtaloonsa. Hän on vain sattunut olemaan väärässä paikassa väärään aikaan. Hänen synnikseen on luettu hänen syntyperänsä.

Taistelen pahoinvointia vastaan. Hiki virtaa thobe-kaapuni alla ja liimaa alusvaatteet kiinni ihooni. Kurkkuani kuristaa. Voin miltei tuntea, miten veitsi leikkaa kaulani auki korvasta korvaan ja katkaisee henkitorveni, ja lopulta kuolen hukumalla omaan vereeni. Suuni on kuiva kuin jalkojeni alla rahiseva hiekka. Kieleni on turvonnut kitalakea vasten paksumaksi kuivaksi mytyksi, kuin suussani olisi pala bidjar-mattoa. Puren hampaitani yhteen ja taistelen kyyneliä vastaan. Minun on kyettävä tähän. En saa antaa tunteilleni periksi.

En saa luovuttaa!

I OSA
HIZBOLLAH

1

Öistä lumimyrskyä muistuttava näkymä häilyy ruudulla ja heilahtelee puolelta toiselle, kun lääkäri ohjailee tottuneesti pitkää sauvamaista ultraäänilaitteen anturia. Välillä hän pysäyttää liikkeen ja ottaa kuvankaappauksia ja mittoja. Huoneessa vallitsee painostava hiljaisuus, jonka rikkovat vain laitteiden hurina ja geelin vaimea litinä. Odotan jännittyneenä, että lääkäri sanoisi jotain, ihan mitä tahansa. En tohdi kuitenkaan keskeyttää häntä. Lääkäri keskittyy tiiviisti tutkimukseen, kurtistaa välillä kulmiaan ja mutristelee suutaan. Hänen vakava olemuksensa nostaa epämiellyttävän palan kurkkuuni. Kuvantamisyksikön hoitaja, joka hälytti lääkärin paikalle, istuu vieressä satulatuolilla ja on joutunut sivustakatsojan rooliin.

Lopulta lääkäri kohottaa katseensa ruudulta ja rikkoo hiljaisuuden.

”*Placenta praevia*. Selvä tapaus. *Cervix* on kokonaan estynyt”, hän sanoo matalalla äänellä hoitajalle. ”Otetaan potilas sisään. Varatkaa paikka vuodeosastolta.”

”Selvä”, hoitaja vastaa ja kääntyy päätteen ääreen. ”Osastolla neljä näyttäisi olevan yksi vapaa paikka.”

Huone tuntuu pienenevän ympärilläni ja puristavan minut kokoon. Katson potilassängyllä makaavaa vaimoani Heleniä huolestuneena ja suutani kuivaa.

”Miten vakava tilanne on?” saan nieleskellen kysyttyä.

”Sikiöllä on toistaiseksi kaikki hyvin. Hän on terve pieni miehenalku”, lääkäri toteaa. Stressinkiristämät parentalihakset rentoutuvat lääkärin harmaan parransängyn alla, ja pieni hymynkare häivähtää hänen suupielessään.

”Mikä sitten on vialla? En ymmärtänyt äskeisestä sanasta. Mikä vuodon aiheutti?” kysyn ihmetellen.

Lääkärin ilme vakavoituu.

”Istukka on kiinnittynyt väärään paikkaan. Normaalisti sen kuuluisi olla ylempänä kohdun seinämässä, mutta nyt se on päätenyt suuaukolle. Istukka on hieman revennyt kohdun supistellessa”, lääkäri sanoo vetäessään anturin ulos.

Geeli on värjäytynyt punaiseksi, ja minua heikottaa. Normaalisti veren näkeminen ei aiheuttaisi minulle pahoinvointia, mutta tämä tilanne on kaukana tavanomaisesta. Runsas verenvuoto keskellä yötä on aiheuttanut rajun säikähdyksen. Pelissä on elämäni kahden tärkeimmän ihmisen henki ja terveys.

Lääkäri poistaa anturin päältä pitkän kondomia muistuttavan lateksisuojauspuvun ja tiputtaa sen roskakoriin.

”Tilanne ei ole toistaiseksi vaarallinen, mutta se voi muuttua nopeasti, kun sikiö kasvaa ja synnytys lähestyy. On parempi, että äiti jää osastolle lepäämään ja tarkkailtavaksi”, lääkäri sanoo ojentaessaan Helenille tukon paperia, jolla tämä voi kuivata itseään.

Maailman kaunein sana *äiti* saa sisimmässäni aikaan lämpimän läikähdyksen. Helenistä on tulossa äiti ja minusta onnellinen isä. Lapsi on meille molemmille ensimmäinen, ja elämämme on muuttumassa perusteellisesti. Vilkaisen Heleniä silmiin, ja samassa onnentunne muuttuu kuitenkin rintaa

puristavaksi ahdistukseksi. Sanoja ei tarvita, hänen katseensa kertoo kaiken. *Ei tämän näin pitänyt mennä. Meidänhän piti elää elämämme ihaninta aikaa!* Sen sijaan elämämme on saanut juuri järkyttävän käänteeseen. Helen alkoi vuotaa viime yönä runsaasti verta. Ambulanssin tulo tuntui kestävän ikuisuuden, ja ehdin jo pelätä, että menetän hänet. Vaikka verenvuoto tyrehtyikin jo matkalla sairaalaan, pelko sen uusimisesta jyskyttää nyt koko ajan takaraivossani. Levottomuuden tunne ruokkii viime päivien vainoharhaisia ajatuksiani. Minua on jo jonkin aikaa vaivannut paha aavistus, että meitä pidetään silmällä. En keksi tunteelleni mitään selitystä, mutta sen täytyy jotenkin liittyä vakaviin henkisiin traumoihin, joita minulla on muutaman vuoden takaisten rajujen kokemuksieni vuoksi. Olen joutunut käymään niiden vuoksi jopa psykoterapiassa. Päätän varata mahdollisimman pian uuden ajan terapeutilleni selvittääkseni päätäni.

”Mikä raskausviikko olikaan menossa?” lääkäri kysyy ja havahduttaa minut takaisin nykyhetkeen. Hän osoittaa sanansa hoitajalle.

Hoitaja klikkailee potilastietojärjestelmää, kunnes löytää oikean näkymän.

”Kolmekymmentäyksi”, hän vastaa hetken kuluttua.

”Hyvä. Valmistellaan sektio kolmen viikon päähän raskausviikolle kolmekymmentäneljä”, lääkäri sanoo.

”Kolme viikkoa vuodeosastolla? Joutuuko vaimoni makaamaan koko sen ajan tikittävä aikapommi sisällään?” puuskahdan huolestuneena ja Helenin puolesta hieman turhautuneenakin.

Lääkäri kääntyy katsomaan minua oudoksuen. Kadun sanavalintaani välittömästi. Tilanne on tehnyt minut jotenkin ylivirittyneeksi ja kaikenlaisten uhkakuvien vuoksi päässäni pyörii tahtomattani väkivaltaisia ajatuksia.

”Ööh, tarkoitin aikapommilla tietenkin verenvuotoa. Eikö se voi alkaa uudelleen millä hetkellä hyvänsä?” kysyn selitellen.

Lääkäri naurahtaa vaivautuneesti.

”Voitte olla huoletta. Vaimoanne tarkkaillaan ympäri-vuorokautisesti. Jos tilanne muuttuu huonompaan suuntaan, leikkaus voidaan suorittaa nopeamminkin. Mitä pitempään pystymme venyttämään raskautta, sen parempi lapselle”, lääkäri vakuuttelee.

Helen tarttuu minua kädestä.

”Kolme viikkoa on pitkä aika maata sängyssä”, sanon hänelle.

”Kyllä me pärjäämme. Kaikki sujuu hyvin, ja aika menee nopeasti”, Helen lohduttaa silittäen vapaalla kädellään pyöristynyttä vatsaansa.

Hoitaja nousee tuoliltaan ja korjailee Helenin sairaala-kaavun helmat hänen alaruumiinsa peitoksi. Sitten hoitaja nostaa potilassängyn jalkopäähän käärityn peitteen ja asettelee sen Helenin jalkojen ja vatsakummun päälle. Tunnen itseni huonoksi aviomieheksi. Minunhan tässä pitäisi olla tukena vaimolleni, ei toisin päin. En voi kuitenkaan itselleni mitään. Minut on vallannut samankaltainen epävarmuus kuin joskus aikaisemmin joutuessani tekemisiin vastakkaisen sukupuolen edustajien kanssa. Ennen Helenin tapaamista en ollut seurustellut kertaakaan, vaikka olin jo yli neljäkymmenen. Aina kun ihastuin, muutuin vältteleväksi, kömpelöksi tai muuten vain aloitekyvyttömäksi. Vasta Helenin itsevarmuus ja aito halu olla kansani mursivat jään, ja lopulta meistä tuli pari. Menimme naimisiin helmikuun alussa ja päädyimme asumaan saman katon alle espoolaislähiössä sijaitsevaan kerrostalokolmiooni. Aluksi minua jännitti, miten tulisin sopeutumaan toisen ihmisen läsnäoloon tai siihen, että nurkissani

pyörisi vieraita tavaroita. Helenin kanssa yhdessäolo oli kuitenkin alusta asti yllättävän mutkatonta ja helppoa. Luulin jo päässeeni epävarmuuden kirouksesta, mutta tämänpäiväinen järkyttävä yllätys toi heikkouteni uudelleen esiin. Samalla se myös repäisi auki erään haavan, jonka luulin jo parantuneen. Tutustumisemme aikana Helen oli minua kohtaan epärehellinen. Jälkeenpäin ajateltuna asia oli mitättömän pieni, mutta tuolloin pettymykseni ja suuttumukseni olivat vähällä katkaista orastavan suhteemme heti alkuunsa. Saimme kuitenkin asiat selvitettyä ja luottamuksen palautettua, mutta nyt luottamukseni yhteiseen tulevaisuuteemme tuntuu rapistuvan jälleen, tällä kertaa kylläkin eri syistä. Sekä menneet että nykyiset tapahtumat muistuttavat minua hirvittävällä tavalla siitä, kuinka nopeasti onni voi vaihtua onnettomuudeksi, ja pelkään menettäväni niin vaimoni kuin syntymättömän poikkammekin.

Itsesääliissä pyöriskelyni keskeytyy, kun tutkimushuoneen ovi avautuu ja huoneeseen astuu hoikka nuori nainen lähihoitajan asussaan.

”Lähden nyt viemään sinua osastolle. Isä voi tulla halutesaan saattamaan”, lähihoitaja sanoo hieman tekopirteästi ja työntää Helenin sängyn ulos tutkimushuoneesta.

Kun olen saatellut Helenin vuodeosastolle, kävelen synkkämielisenä Naistenklinikan käytäviä. Saavun pääaulaan ja astun ulos marraskuun puolivälin pimenevään iltaan. Lämpötila on useita asteita nollan yläpuolella, ja ilma on hieman usvainen. Helsingissä on harvoin tähän aikaan vuodesta lunta, eikä tämäkään vuosi tee poikkeusta. Kosteaa synkkyys alleviivaa mielentilaani. Tarvitsen tilaa ajatuksilleni, joten en mene suoraan autolleni, vaan jatkan matkaa ja kuljeskelen päämäärättömästi katuja pitkin. Pian huomaan tulleeni

Uuden lastensairaalan edustalle. Päätän kävellä Stenbäckinkatua pitkin kohti merenrantaa. Paciuksenkadun risteyksessä joudun odottamaan liikennevalojen vaihtumista. Vilkaisten vaistomaisesti sivulle, kun vierelleni valoihin rullaa tummanharmaa katumaasturi. Katseeni osuu väkärin paikalla istuvan tumma-asuisen miehen silmiin. Katsekontakti tuntuu sekunnin murto-osan liian pitkältä, ja lävitseni kulkee epämiellyttävä tunne, kuin pieni sähköisku. Ohikiitävän hetken kuvittelen, että mies tunnisti minut jostakin, mutta hylkään ajatuksen järjettömänä. En ole nähnyt miestä koskaan aikaisemmin. Miksi hän olisi minusta kiinnostunut?

Liikennevalo vaihtuu vihreäksi, ja lähden ylittämään tietä. Myös katumaasturi nytkähtää liikkeelle, kytkee hieman yllättäen vasta nyt vilkun oikealle ja joutuu odottamaan, että ehdin pois alta. Sitten auto jatkaa Paciuksenkatua liikennevirran mukana ja katoaa mutkan taakse. Työnnän järjenvastaisen pelkoni seuraajista väkisin taka-alalle. Jatkan matkaani kohti merenrantaa, ohitan Kesärannan, pääministerin virka-asunnon, ja kuljen sorapolkuja pitkin, kunnes tulen Humallahden laajoille rantakallioille. Paksu toppatakkini on säähän nähden liikaa, ja loivan ylämäen jälkeen otsalleni nousee hiki. Avaan takkini ja istuudun jyrkänteen reunalle lähelle betonisia perustuksia, jotka ovat muistona vuosikymmeniä sitten paikalla toimineesta uimalasta. Oikealle selkäni taakse jää pronssikautinen hautaröykkiö, paksuilla ketjuilla aidattu arkeologinen muinaismuisto. Myöhäissyksyllä epätavallisen leuto lounaistuuli puhaltelee kasvoilleni ja tuo mukanaan meriveden ja mätänevien vesikasvien hajua. Matalat aallot kohahtelevat kallioita vasten. Taustalta kantautuvaan kaupungin hälyyn sekoittuu silloin tällöin naakkaparven kiihkeä säksätys tai yksinäinen lokin kirkaisu, kun linnut lentelevät lähes pimeässä toimittamassa elintärkeitä asioitaan. Tuntuu kuin kaupungin

loputon kiire ja ympärivuorokautinen syke olisivat tarttuneet niihinkin. Minun maailmani on sen sijaan pysähtynyt.

Vain parissa päivässä elämäni on mullistunut rauhallisesta arjesta ja onnellisesta odotuksesta pelkojen täyttämäksi epävarmuudeksi. Muutama sinänsä merkityksettömän oloinen tapahtuma on saanut minut varpailleni. Vakavin niistä sattui kaksi päivää sitten, kun olin poistumassa työpaikaltani Vantaan Martinlaaksosta. Turva-aidan ulkopuolella oli pysäköitynä harmaa Toyota Hiace -pakettiauto, jossa istui kaksi miestä kuin odottaen jotain. En kiinnittänyt autoon aluksi lainkaan huomiota, vaikka se lähtikin ajamaan perässäni heti ajettuani ulos turva-aidan portista. Vasta kun olin siirtynyt Kehä III:lle ja liittynyt länteen päin soljuvaan liikennevirtaan, minusta alkoi tuntua siltä, että pakettiauto seurasi minua. Poikkesin tavanomaiselta reitiltäni ja ajoin kotini sijasta erään lähimarketin pihaan. Auto tuli kauempana perässäni, ohitti kaupan ja näytti jatkavan matkaansa pysähtymättä. Kun tulin myöhemmin kaupasta ja lähdin ajamaan kotia kohti, huomasin kuitenkin pian perässäni saman Hiacen. Se lopetti seuraamiseni vasta käännettyäni kotitaloni parkkipaikalle. Tapahtuman jälkeen en ole enää nähnyt kyseistä autoa, mutta tunne siitä, että olen tarkkailun kohteena, ei ole hellittänyt vieläkään.

Yritän järkeillä, että minulla ei ole mitään pelättävää. Se ei kuitenkaan pidä täysin paikkaansa. Työskentelen ohjelmistotekniikan ja elektroniikan huippuasiantuntijana kansainvälisessä aseteknologiayrityksessä, ja työni on saattanut minut vakavaan vaaraan jo kerran aikaisemminkin. Noin kaksi vuotta sitten venäläinen vakooja Maksim Sorokin, jolle annoimme poliisien kanssa kutsumanimen Pelintekijä, yritti varastaa tekemämme mullistavan keksinnön prototyypit. Hän oli laatinut pirullisen suunnitelman, eräänlaisen pakopelin,

jolla hän harhautti minua ja poliisin tutkijoita ja piti huomiomme toisaalla suunnitelmansa toteutuksen ajan. Hän murhasi yli kymmenen ihmistä ja oli vähällä tappaa minutkin. Sain noista tapahtumista sekä fyysisiä että henkisiä vammoja, joista jälkimmäisiä parantelen vielä tänäkin päivänä. Sorokin kuoli yrittäessään paeta, mutta hänen kaikkia rikoskumppaneitaan ei saatu koskaan kiinni.

Minua vaivaa myös vuosi sitten saamani puhelu, joka oli kuin ääni haudan takaa. Soittaja sanoi vain kaksi sanaa: ”peli jatkuu”. Ääni oli muutettu robottimaisen metalliseksi – aivan kuten Pelintekijällä oli tapana tehdä. Jäin odottamaan jotakin kauheaa tapahtuvaksi, mutta mitään ei kuitenkaan kuulunut. Olin jo ehtinyt unohtaa koko puhelun ennen viime päivien kummallisia sattumuksia. Juuri nyt ajankohta ei voisi olla otollisempi vainoharhaisille kuvitelmille. Olemme järjestämässä käänteentekevän uuden asejärjestelmämme esittelyä potentiaalisille asiakkaille. Tuotteemme epäilemättä kiinnostaisi vastapuolta, jos heille olisi vuotanut tietoa siitä. Mietin, voisiko vuoden takaisella puhelulla, seuratuksi tulemisen tunteella ja tulevalla lanseerauksella olla tekemistä keskenään, mutta en osaa yhdistää niitä järkevällä tavalla toisiinsa.

Ei liene mitään niin pahaa, etteikö jotain hyvääkin mahdusi joukkoon. Juuri Pelintekijän tapauksen tutkinnan aikana tutustuin Pasilan poliisilaitoksella saksalaistaustaiseen Helen Schmidtiin. En olisi arvannut, että tuosta viehättävästä nettirikostutkijasta tulisi sittemmin vaimoni.

Vaikka en olekaan erityisen uskonnollinen, käteni menevät vaistomaisesti ristiin. Jollakin omituisella tavalla ele tuottaa tunteen, että huokaukseni Helenin puolesta kuullaan jossakin.

Äkillinen vilunväristys puistattaa ruumistani. Olen istunut kallioilla jo lähes tunnin, ja kylmyys alkaa pikkuhiljaa hiipiä

puseroon. Kiedon takkia tiukemmin ympärilleni ja ravistelen puutuneita jalkojani. Samassa tuttu epämiellyttävä tunne valtaa minut.

Minua tarkkaillaan jälleen.

Vierestäni on kulkenut muutamia koiranulkoiluttajia ja nuoria pareja. Osa on pysähtynyt hetkeksi katselemaan päivän viimeistä kajoa taivaanrannassa ja jatkanut sitten iloisesti rupertellen matkaansa. En ole kiinnittänyt ohikulkijoihin mitään huomiota. Nyt jokin muutos ympäristössä on kuitenkin saanut alitajuntani varoittamaan minua uhkaavasta vaarasta. Vilkuilen ympärilleni. Kalliot kohoavat takanani loivasti kohti kapeaa metsäkaistaletta, jonka takana kulkee Paciuksenkatu. Katulamppujen valossa metsän puut näyttävät sysimustilta silueteilta. Uhka ei kuitenkaan tule metsän suunnalta. Nousen seisomaan ja taistelen ohikiitävän hetken asentohuimausta vastaan. Samassa näen, miten pronssikautisen hautaröykkiön viereltä lähtee liikkeelle kaksi tummaa hahmoa. Etäisyyttä heihin on kolmisenkymmentä metriä. Hahmot, kaksi isokokoista miestä, tulevat suoraan minua kohti. Jääkylmät väreet kulkevat selkäpiissäni, ja tunnen äkkiä olevani aivan yksin. Adrenaliini hyökkää suoniini ja panee käteni ja jalkani tärisemään, kun kehoni valmistautuu joko puolustautumaan tai pakenemaan. Hengitän syvään ja yritän pitää pääni kylmänä. Maksim Sorokin on kuollut. Minulla ei pitäisi olla mitään pelättävää.

Miehet kävelevät minua kohti rauhallisin, määrätietoisin askelin. Kulku on hidasta ja mutkittelevaa heidän väistellesään kallionpainanteita ja varoessaan kompastumasta. Varmistan vaistomaisesti, että minulla on tukeva asunto ja esteetön pakoreitti. Puristan käteni nyrkkiin ja huomaan niiden olevan kylmänkosteat hiestä. Miehet hidastavat kulkuaan entisestään ja pysähtyvät parin kolmen metrin päähän minusta.

”Iltaa”, pidempi miehistä tervehtii. Hänen rotevaan olemukseensa nähden ääni on yllättävän korkea. ”Oletteko Marko Karhu?” hän kysyy.

Säpsähdän kuullessani nimeni mainittavan.

”Keitä te olette?” kysyn.

”Se selviää pian”, lyhyempi miehistä puolestaan vastaa. Hänen matala äänensä on kuivan asiallinen ja kuulostaa virkamiesmäiseltä. ”Vastaisitteko ensin meidän kysymykseemme?”

”Miksi teidän tarvitsee tietää, kuka minä olen?” kysyn.

”Haluamme vain varmistaa, että olemme tavoittaneet oikean henkilön”, matalaääninen mies vastaa.

”Kertokaa ensin, millä asialla olette ja millä valtuuksilla kyselette”, puolustaudun. Katson miehiä vuoron perään ja vilkaisen nopeasti molemmille sivuilleni. Miehet huomaavat tämän ja astuvat puoli askelta taaksepäin, aivan kuin liennytäkseen tilannetta.

”Ei ole syytä panikoida. Mutta jos päätätte lähteä juoksemaan, niin nuo osallistuvat sitten samoihin kisoihin”, matalaääninen mies sanoo rauhallisesti ja viittaa peukalollaan olkansa yli. Katseensa hän pitää koko ajan tiiviisti minussa.

Vasta nyt huomaan, että kallioiden takana kulkevalle Paciuksenkadulle on ilmestynyt kaksi poliisin partioautoa. Vasemmalla puolellani Seurasaarentielläkin on maija.

”Kyllä, olen Marko Karhu. Voisitteko nyt vihdoin kertoa, mistä tässä on kysymys?” kysyn närkästyneenä ja samalla hämmentyneenä poliisin mittavasta läsnäolosta.

”Olen Jarkko Mäntykangas Keskusrikospoliisista”, matalaääninen mies sanoo näyttäen virkamerkkiään ja jatkaa: ”ja tämä tässä on Panu Lahti. Teidät on otettu kiinni epäiltynä terrorismista.”

Istun tunnuksettoman poliisiauton takapenkillä matkalla kohti Pasilan pääpoliisiasemaa, joka on minulle surullisen tuttu. Auto on sama tummanharmaa Lexus RZ -katumaasturi, jonka kohtasin aikaisemmin Stenbäckinkadun ja Paciuksenkadun risteyksessä. Japanilaisvalmisteisen luksus-sähköauton takapenkki on leveä, mutta ei selvästikään suunniteltu kolmelle täysikasvuiselle miehelle. Jokainen töyssy tuntuu tuskallisesti hartioissani, jotka ovat puristuneet tiiviisti vierustoverieni olkavarsien väliin. Vasemmalla puolellani istuu pitkä ja harteikas Jarkko Mäntykangas. Oikealla puolella istuva lyhyempi, roteva ja hieman vatsakas Panu Lahti pitelee sylissään pussia, johon on turvallisuustarkastuksessa kerätty taskuissani ollut irtain omaisuus. Pussista puuttuu vain avainnippu, joka luovutettiin yhdelle kadulla odottaneista virkpartioista. Autoomme ja asuntoomme suoritettaisiin etsintä. Minulle tarjottiin mahdollisuutta olla siinä mukana, mutta kieltäydyin. En tiedä, mitä poliisi odottaa löytävänsä, mutta minulla ei ole mitään salattavaa. Siitä huolimatta ajatus tuntemattomista ihmisistä koluamassa kotiamme tuntuu vastenmieliseltä. Emme ehtineet edes siivota aamuisia jälkiämme ennen pikaista lähtöämme sairaalaan. Asuntomme on kuin raa'an henkirikoksen jäljiltä. Korvissani soi vieläkin Helenin epätoivoinen kirkaisu, joka herätti minut väkivaltaisesti aamuyöllä. Mitä poliisit mahtavatkaan tuumata löytäessään veriset vaatteet ja paperitukot ympäri asuntoa ja valtavan verilätäkön sängystämme?

2

”Tunnistatteko tämän koneen?” kuulustelija kysyy.

Minut on tuotu suorakaiteen muotoiseen ikkunattomaan huoneeseen, jonka molemmissa päissä on ovi – yksi asiakaille ja toinen henkilökunnalle. Huoneen seinät ovat harmaat ja sisustus askeettinen, vain pöytä ja pari tuolia. Pöydän takana vastapäätä minua istuu ryhdikäs, arvovaltaisen näköinen noin viisikymmenvuotias mies. Hän on ajellut päänsä kaljuksi, luultavasti peittääkseen luonnollisen kaljuuntumisen. Ohuet tummat kulmakarvat ja kulmikkaat uurteiset kasvot saavat hänet näyttämään enemmän sotilaalta kuin poliisilta. Sotilaallista vaikutelmaa lieventää vaatetus, tummansininen kauluspaita ja mustanharmaa olkatoppaamaton pikkutakki. Kauluspaidan ylin nappi on rennosti auki. Miehellä on kuulustelumuiistiinpanoja varten edessään kannettava tietokone, jonka kortinlukijaan hän on sujauttanut henkilökorttinsa. Mies on kertonut olevansa Keskusrikospoliisin tutkija Arto Koski.

Pakollisten muodollisuuksien jälkeen Koski on juuri esittänyt minulle ensimmäisen kuulustelukysymyksen, joka koskee

Karmivan kujanjuoksun panoksena on koko länsimainen demokratia.

Ohjelmistoasiantuntija Marko Karhun elämä on muuttumassa peruuttamattomasti, kun häntä epäillään terrorismista. Markon tietokoneelta löytyy raskauttavia todisteita, jotka saavat syyskuussa 2024 Hizbollahia vastaan tehdyn pommi-iskun näyttäytymään uudessa valossa.

Hurjan pakomatkon aikana Marko joutuu pohtimaan elämänsä syvimpiä kysymyksiä, tekojensa syy-seuraus-suhteita ja omaa moraaliaan. Tuntematon vastustaja on aina askelen edellä. Voisiko ratkaisu piillä epäilyttävien salaisuuksien verhoamassa vangissa nimeltä John, johon Marko tutustuu pakomatkallaan?

Sakaali rakentuu shakkipelin tarkkuudella toimintaelokuvamaiseksi kokonaisuudeksi. Hurjavauhtinen trilleri vie lukijan ihmisyyden perimmäisten kysymysten äärelle ja käsittelee ihmiskuntaa uhkaavia teemoja, kuten aseteknologian rajua mullistusta, aseistettua tekoälyä ja roistovaltioiden hyhmäisiä salaliittoja.

Alex Ansamaan ajankohtainen toinen trilleri jatkaa *Pelintekijän* (2025) aloittamaa Marko Karhu -sarjaa.

Kansi: Jussi Jääskeläinen